

[Sigsgaard.]

kunne være. Man kunne forestille sig en sådan samkøring på mange måder, en samkøring med læreruddannelsen eller en samkøring med de sociale uddannelser, og det burde nok have været overvejet.

I den forbindelse anser jeg forsøgsparagraffen for at være ganske væsentlig og vil spørge ministeren, om forsøgsparagraffen skal forstås så vidt, at der gennem den er mulighed for en samkøring, en samordning som den, jeg her har været inde på.

Jeg skal derudover tage nogle enkelte punkter op i forbindelse med lovforslaget. For det første — og det er noget, der ikke står noget om i lovforslaget — vil jeg alvorligt henstille, at man overvejer at gøre dette studium åbent, sådan at alle egnede skal optages. Vi mangler kolossalt mange både børnehave- og fritidspædagoger i dag, og i en sådan mangelsituation er det urimeligt, at halvdelen af ansøgerne afvises, og sådan er det jo i dag. Ved et københavnsk seminarium var der sidste år 500 ansøgere, af hvilke man havde plads til 104; de 400 måtte afvises. Så kan man spørge: ja men kunne de så ikke optages på andre seminarier? Det er et børnehaveseminarium, jeg her taler om. Det kunne de ikke, for ved samtlige andre seminarier var der også langt flere ansøgere, end der var plads til. Alle disse kvalificerede kan altså ikke her i landet på nuværende tidspunkt få den uddannelse, som de ønsker, og samtidig mangler vi masser af pædagoger på det område. Det synes jeg man må tage op også her i folketinget.

Selvfølger bliver det nødvendigt, hvis man gennemfører et åbent studium, da at fastslå, hvem der skal have ansvaret for, at der findes tilstrækkeligt mange seminarier. I dag er det overladt private og private organisationer, og selv om der er gjort meget udmærket arbejde her, så må det fastslås, at det har vist sig ikke at kunne fungere, ikke alene i hvert fald.

Det andet punkt, jeg vil tage op, er spørgsmålet om selve studiets indretning, og dér skal jeg opfordre til, at man forsøger at demokratisere disse uddannelser. Det ville naturligvis være nemmere, hvis seminarierne var statsseminarier, og det er tilfredsstillende, at der er åbnet mulighed for at oprette statsseminarier, og jeg tror, det bliver nødvendigt. Men også under de nuværende

forhold er der muligheder. Der tales i lovforslaget om lærerråd og studerendes råd. Jeg tror, det burde erstattes af en paragraf om et seminarieråd bestående af 50 pct. studerende og 50 pct. lærere, og dette råd bør have virkelige beføjelser, have den egentlige indflydelse på seminariets drift og herunder indstillingsret i ansættelsesforhold. Jeg vil gerne opfordre det udvalg, der skal nedsættes, og hvori mit parti jo ikke bliver repræsenteret, til at foranledige, at der føres forhandlinger med studerende, med lærere og rektorer om en sådan demokratisering; netop på det område tror jeg man kan nå temmelig langt, og jeg tror, man blandt lærere og rektorer kan finde temmelig megen forståelse for nødvendigheden af en demokratisering. At den kommer på et eller andet tidspunkt, er jeg klar over, og det er vist alle klar over: hvorfor så ikke gå i gang med forhandlingerne om det nu?

Må jeg i øvrigt tilføje, at de studerendes og lærernes demokratiske rettigheder bør fastlægges nøje i loven. Noget af det mest karakteristiske ved lovforslaget er jo, at ministeren skal udforme en række bestemmelser, efter at loven er vedtaget. Jeg tror, det er nødvendigt, at det er sådan, at der er tale om en bemyndigelseslov i vid udstrækning, men netop på dette punkt mener jeg altså det er væsentligt, at man fastlægger beføjelserne for de studerende og lærerne og ikke overlader alt til ministeren.

Jeg er i øvrigt enig med fru Bodil Koch i, at de studerende med deres 2 medlemmer er alt for dårligt repræsenteret i det planlagte uddannelsesråd.

Om optagelsesbetingelserne mener jeg, at man skal se at komme væk fra dette med et halvt års husligt arbejde, og jeg mener også, at man skal se at komme væk fra sløjdkursus for fritidshjemslærernes vedkommende og måske, har jeg ladet mig hviske i øret, i stedet for forlange, at seminarielærerne i sløjld har sløjdlærereksamen; det kunne være, at man kunne nå lige så meget ad den vej.

Må jeg sige sammen med fru Gunhild Due: fri os for en studenterlinje på dette område! Vi har meget kedelige erfaringer, synes jeg, med studenterlinje inden for folkeskolelæreruddannelsen, og fri os dog for den her. Det er meget uheldigt, hvis man deler de studerende op i to grupper; og jeg er ganske enig med fru Gunhild Due i, at